

A fost odată ca niciodată un tăietor de lemne tare nevoiaș și omul ăsta își avea căscioara la marginea unui codru nesfârșit, unde-și ducea viața împreună cu nevas-tă-sa și cei doi copii ai săi. Și pe băiețel îl chema Hänsel, iar pe fetiță Gretel.

De sărmani ce erau, nu prea aveau cu ce-și astâmpăra foamea, și-ntr-o bună zi, întâm-plându-se să se abată asupra țării o mare scumpete, nu mai fură-n stare să-și agonisească nici măcar pâinea cea zilnică.

Seara, în pat, pe bietul om începeau să-l muncească gândurile și, zvârcolindu-se neli-niștit în așternut, se pomenea că oftează cu grea obidă.

Și-ntr-una din aceste seri, îi zise el nevastă-sii:

– Ce-o să ne facem, femeie? Cu ce-o să-i hrănim pe bieții noștri copii, când nici pentru noi nu mai avem nici de unele?...

– Știi ceva, bărbate, răspunse femeia, mâine-n zori, luăm copiii cu noi și-i ducem unde-i pădurea mai deasă. Le facem un foc bun, le dăm și câte-o îmbucătură de pâine, și pe urmă ne vedem de treburile noastre. Iar pe ei îi lăsăm acolo. De nimerit, n-or să mai nimerească drumul spre casă, de asta sunt sigură, și-n felul ăsta ne descotorosim de ei!...

– Nu, femeie, asta n-o s-o fac nici în ruptul capului, spuse bărbatul. Nu mă rabdă inima să-mi las copiii singuri în pădure. Că doar multă vreme n-ar trece și-ar veni fiarele sălba-tice să-i sfâșie...

– Vai de tine, neghiobule, îl luă femeia la rost, de-i așa, atunci o să murim de foame tuspătru... Poți să cioplești de pe-acum scândurile pentru sicrie...

Și femeia nu-i dădu pace până când omul nostru nu se-nvoi.

– ...Totuși, mi-e tare milă de bieții copii! adăugă el cu obidă.

În ăst timp, cei doi copii stăteau treji în așternut, că din pricina foamei nu putuseră să în-chidă un ochi. Și așa se făcu de auziră tot ce spusese zgripturoaica de femeie către tatăl lor.

La un moment dat, Gretel începu să plângă cu lacrimi amare și-i spuse lui Hänsel, printre sughituri:

– De-acu' s-a sfârșit cu noi!

– Liniștește-te, Gretel, și nu mai fi mâhnită, o să gădesc eu o scăpare!... îi zise cu blân-dețe frățiorul.

După ce bătrânii adormiră, Hänsel se sculă, își puse hăinuța pe el și, deschizând ușa, se strecură afară. Luna lumina ca ziua și pietricelele albe din fața căscioarei străluceau ca bănuții cei noi. Hänsel se aplecă de mai multe ori până ce-și umplu bine buzunarul cu pietricele. Apoi se-ntoarse în casă și-i șopti lui Gretel:

– Fii liniștită, draga mea surioară, și dormi în pace! Apoi se culcă din nou în patul lui și adormi.

Zgripturoaica de femeie nici nu așteptă să răsară soarele, că se și înființă la patul copi-ilor, să-i trezească.

– Ian sculați-vă, leneșilor, că mergem la pădure sa aducem lemne!

Apoi dădu fiecăruia câte un codru de pâine și mârâi printre dinți:

– Asta aveți demâncare pentru la prânz! De vă îmboldește foamea, nu cumva să mân-cați înainte, că altceva nu mai căpătați!...

Gretel luă toată pâinea și-o ascunse sub șorț, din pricină că buzunarele lui Hänsel erau pline cu pietricele. Apoi porniră cu toții spre pădure. După puțin timp, Hänsel se opri și își aruncă privirea înapoi, spre căscioara ce rămăsese în urmă.

Asta o făcu o dată, apoi iarăși și iarăși...

Și dacă-l văzu taică-său, numai ce-i zise:

– Da' ce-ai Hänsel, că te oprești mereu și te tot uiți înapoi? Vezi mai bine cum mergi, să nu-ți schilodești cumva picioarele!...

– Știi, tăicuțule, mă uitam după pisicuța mea albă... Stă, a naibii, cocoțată pe acoperiș, și-mi face semne de rămas-bun.

Dar vezi că femeia i-o tăie pe dată:

– Prostănacule, nu-i nicio pisicuță!... E soarele de dimineață care strălucește pe horn.

Acu' e timpul să vă spun că Hänsel nu se uitase după nicio pisicuță și că de fiecare dată, când se oprea, scotea din buzunar câte o pietricică și-o lăsa să cadă pe cărare.

După o bucată de vreme, ajunseră la locurile unde pădurea se îndesea, și cam pe la mijlocul ei, omul nostru se opri și zise:

– Acu', copii, mergeți după vreascuri, c-o să vă facă tata un focșor pe cinste să nu vă fie frig deloc!

Hänsel și Gretel aduseră vreascuri cât aduseră, până ce se făcu o moviliță bună. Lemnele luară foc pe dată și când vâlvătaia începu să crească, femeia grăi:

– Stați lângă foc, copii, și hodiniți-vă, că noi ne ducem mai încolo, în pădure, să tăiem lemne. Și când om termina cu tăiatul, ne întoarcem aici și vă luăm acasă.

Hänsel și Gretel se așezară lângă foc și, când se făcu ora prânzului, fiecare își mănca bucătura de pâine. Și cum auzeau tot mereu răsunând lovituri de topor, erau încredințați că tatăl lor trebuie să fie ceva mai încolo, nu prea departe. Dar vezi că loviturile nu erau de topor!...

Omul nostru legase o creangă de-un copac cioturos și, de câte ori bătea vântul, o izbea încolo și-ncoace de uscătura aceea...

După ce așteptară să vină să-i ia, vreme lungă, nu glumă, căzură toropiți de oboseală și adormiră buștean.

Când s-au trezit, era noapte întunecoasă, de nu vedeai la doi pași. Gretel începu să plângă și printre suspine își întrebă frățiorul:

– Cum o să ieșim din pădure?

Și Hänsel se grăbi s-o liniștească, spunându-i:

– Mai ai răbdare oleacă, până ce răsare luna, și atunci o să găsim noi drumul, n-avea grijă!...

Răsări luna plină, de ziceai că poleiește cu aur pădurea, și de-ndată ce se arătă pe cer, Hänsel își luă surioara de mână și începu a pași pe urma pietricelelor, care scânteiau ca bănuții cei de curând bătuți și le arătau drumul. Merșeră ei așa toată noaptea și, când începură a miji zorile, ajunseră la casa părintească. Au bătut ei la ușă, cioc-cioc! și când femeia o deschise și dădu cu ochii de Hänsel și Gretel, pe dată se arătă a fi fost foarte îngrijorată de soarta lor, zicându-le cu prefăcătorie:

– Copii răi ce sunteți, de ce ați dormit în pădure atâta vreme? Ne-ați făcut să credem că nu mai vreți să vă mai întoarceți la casa voastră...

Dar vezi că tatăl copiilor se bucură cu adevărat, că-n inima lui era mâhnit că-i lăsase atât de singuri.

Nu trecu multă vreme și nevoile începură iarăși să-i încolțească. Și numai ce-o auziră copiii într-o noapte pe femeie zicându-i lui bărbatu-său, care se perpelea în așternut:

– De-acu' am terminat iarăși merindele, că nu mai avem în casă decât o jumătate de pâine!... Și după ce-om mânca-o și pe asta, ne-om sătura cu răbdări prăjite... Trebuie să ne descotorosim de copii, auzi tu! O să-i ducem în afundul pădurii, ca să nu mai poată nimeri drumul de-or voi să se reîntoarcă acasă. Altă scăpare nu văd, de ni-e drag să ne mai putem ține zilele.

Vezi însă că omului i se încrâncena inima la auzul ăstor cuvinte, și gândea în sine sa: „Ba, mai bine s-ar cuveni să împarți cu copiii tăi ultima bucatură!...” Mai zicea el ce mai zicea, dar femeia nu lua deloc în seamă spusele lui, ci-l tot ocăra și-l muștra. Acu', e știut, cine a apucat de-a spus A trebuie să-l rostească și pe B, și dacă și-a călcat pe inimă prima oară, musai trebuie și a doua oară să facă la fel.

Copiii erau însă treji și auziră toată voroava lor. După ce bătrânii adormiră, Hänsel se sculă din pat și vru să iasă afară, să adune pietricele, cum făcuse și de prima dată, dar vezi că femeia avusese grijă să încuie ușa, așa că băiatului nu-i fu chip să poată ieși din casă. Și deși îi era inima grea, își mângâie surioara, spunându-i:

– Nu plânge, Gretel, ci dormi liniștită. Om găsi noi cum să scăpăm cu bine...

Nici n-apucaseră bine să răsară zorile, că și veni femeia și-i trase pe copii din așternut. Apoi le întinse câte o bucățică de pâine, care era mult mai micșoară decât de cealaltă dată.

În timp ce mergeau ei pe poteca ce ducea spre pădure, Hänsel începu a face firimituri în buzunar, din loc în loc se oprea să le presare pe jos.

– Ia ascultă, Hänsel, îi strigă la un moment dat taică-său, ce te tot oprești mereu și privești în jur? Vezi-ți mai bine de drumul tău și mergi cum trebuie!...

– Păi, mă uit după porumbița mea, care stă pe-acoperiș și vrea să-mi spună la revedere!... grăi Hänsel repede, ca nu cumva să se dea în vileag.

– Prostănacule, îl luă în răspăr femeia, ceea ce vezi tu nu-i nicio porumbiță!... E soarele de dimineață care strălucește sus, deasupra hornului.

Dar vezi că Hänsel nu dădu îndărăt de la ce-și pusese în gând și, încetișor-încetișor, împrăștie pe drum toate firimiturile.

Femeia îi duse pe copii departe, departe, tot mai în afundul pădurii, unde nu mai fuseseră în viața lor. Și-ntr-un luminiș, făcură iarăși un foc mare și mama le zise cât putu ea de blând:

– Rămâneți aici, copilași, și de v-a biruit oboseala, n-aveți decât să puneți capul jos și să dormiți oleacă... Noi ne ducem în pădure, mai încolo, să tăiem lemne, și seara, când om sfârși lucrul, ne întoarcem să vă luăm.

Trecu ce trecu timpul și, când veni ora prânzului, Gretel luă bucățica ei de pâine și-o împărți cu Hänsel, că pe-a lui băiatul o presărase pe drum.

